

Arrest

nr. 254 399 van 11 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. KIRSZENWORCEL
Louizalaan 207/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. KIRSZENWORCEL en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen 2 februari 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 6 maart 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 30 juli 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster op 14 december 2020 gehoord.

1.3. Op 12 januari 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 14 januari 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Braziliaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Salvador, Brazilië, waar u steeds in dezelfde woning verbleef. De woning is eigendom van uw moeder. Uw moeder verblijft al zeventien jaar in België en werd in 2009 geregulariseerd, uw oudste zus woont al twintig jaar in België en is gehuwd met een Fransman, uw jongste zus woont al tien jaar in België en is gehuwd met een Belg. Zelf woonde u van 2006 tot 2017 in België. Uw regularisatieaanvraag in 2009 werd geweigerd, sindsdien ondernam u geen pogingen meer om uw verblijf te regulariseren. U ging tussen 2006 en 2017 verschillende keren voor korte tijd op reis naar Brazilië, de laatste keer eind 2015 met een terugkeer naar België begin 2016. U moest toen met een nieuw paspoort naar België terugkeren, aangezien u omwille van uw illegaal verblijf niet met uw vorige paspoort het land binnen kon. Op 19 januari 2017 reisde u wederom naar Brazilië met uw moeder omdat u depressief was. U zocht naar werk maar vond er geen. In 2018 werd u op straat overvallen. Men hield om vier uur 's middags een wapen tegen uw hoofd en stal uw handtas. Eind 2018 kreeg uw vader gezondheidsproblemen. U trok bij hem in om voor hem te zorgen. Nadat zijn broers de zorg voor hem overnamen, keerde u op 2 februari 2019 terug naar België. Op 6 maart 2020 diende u uw verzoek om internationale bescherming in. U vreest de economische problemen in uw land en de onveilige situatie. Ter staving van uw verzoek legde u uw identiteitskaart en kieskaart neer, uw paspoort afgegeven op 28.01.2016 en uw paspoort afgegeven op 28.08.2018, en een kopie van de verblijfskaart van uw moeder.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat verzocht om een vrouwelijke dossierbehandelaar en tolk. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u gehoord door een vrouwelijke dossierbehandelaar en bijgestaan door een vrouwelijke tolk. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Volgens uw verklaringen vreest u bij terugkeer naar Brazilië moeilijkheden bij het vinden van werk en om zichzelf te onderhouden, en geweld (CGVS, p. 13). Wat betreft uw economische moeilijkheden, wordt vastgesteld dat u in Brazilië beschikte over een woning waarvoor u geen huur diende te betalen (CGVS, p. 3), dat u in het verleden heeft gewerkt in Brazilië en dat u ook in België werkervaring heeft opgebouwd (CGVS, p. 5-6). U verklaarde dat u zich na uw terugkeer naar Brazilië inschreef in een arbeidsbureau en slechts een paar keer naar een winkel ging om werk te vragen (CGVS, p. 8), hetgeen bezwaarlijk wil zeggen dat u al het mogelijke heeft gedaan om werk te vinden. Bovendien beschikte u over spaargeld en kreeg u financiële steun van uw moeder (CGVS, p. 8). Uit uw verklaringen kan dan ook niet blijken dat u bij terugkeer naar Brazilië in erbarmelijke omstandigheden zou moeten overleven.

De door u ingeroepen motieven voor uw vertrek uit Brazilië zijn hoe dan ook van louter socioeconomische aard en ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw vrees te worden overvallen of vermoord op straat (CGVS, p. 9), wordt vooreerst vastgesteld dat deze vrees u er klaarblijkelijk niet van weerhield om telkenmale terug te keren naar Brazilië. Hierop gewezen, antwoordde u dat u nooit voor lange tijd terugkeerde, maar voor maximaal twee weken of een maand. Men kan echter ook in een periode van twee weken worden overvallen, en in 2017 keerde u wel voor lange tijd terug. Hierop stelde u dat uw verzoek op economische motieven gebaseerd is en op het geweld in het dagelijkse leven (CGVS, p. 12). De overval die u verklaarde te hebben meegemaakt in 2018 (CGVS, p. 9) kan bezwaarlijk als directe vluchtaanleiding worden beschouwd, aangezien u pas in februari 2019 het land verliet en meer dan een jaar later uw verzoek om

internationale bescherming indiende. Dergelijke overval – die op zich niet ressorteert onder de Vluchtelingenconventie - laat aldus niet toe een actueel risico af te leiden.

Verder kan verwezen worden naar artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet volgens welke aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië op grote schaal mensenrechtenschendingen plaatsvinden. Sinds het aantreden van president Jair Bolsonaro in januari 2019 is er een toename van politieel geweld en buitengerechtelijke executies. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders worden getroffen door het nieuwe regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden gevisieerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u neergelegde documenten bevestigen slechts uw identiteit en die van uw moeder, die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "de beginselen van behoorlijk bestuur" en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift als bijlage 3:

- een internetbericht van de website van Flanders Investment and Trade over de toestand in Brazilië inzake het coronavirus;
- het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken over Brazilië in het kader van de coronapandemie;
- het reisadvies van de Nederlandse overheid inzake het veiligheidsrisico in Brazilië.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.3.1. In haar verzoekschrift gaat verzoekster in op het concept van het voordeel van de twijfel en verwijst zij naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster is de mening toegedaan dat ze een oprechte inspanning heeft geleverd om haar asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven. Er dient haar het voordeel van twijfel te worden verleend en er zijn voldoende elementen om haar verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Zij voert aan dat haar verklaringen eenduidig en van goede trouw zijn en overeenkomen met de beschikbare informatie. Verzoekster onderstreept dat Brazilië onveilig is door criminaliteit en stelt dat zij in België een veilige plaats kon vinden voor zichzelf, een job en een leven met respect voor de menselijke waardigheid. In verband met de situatie in Brazilië verwijst zij naar verschillende internetartikelen en reisadviezen van de Belgische en Nederlandse overheid (bijlage 3 van het verzoekschrift). Verzoekster vreest bij haar terugkeer extra geïsoleerd te worden aangezien de context waarbinnen haar vluchtmotieven zich voordeden nog altijd actueel is.

2.3.3.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster met bovenstaand betoog niet verder komt dan het louter herhalen van haar asielmotieven en het benadrukken dat zij wel degelijk een risico loopt bij een terugkeer naar Brazilië, zonder evenwel de verschillende motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Dergelijk verweer biedt allerminst soelaas.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing uitgebreid vaststelt dat verzoekster er geenszins in is geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Inzake de door haar aangehaalde economische moeilijkheden (administratief dossier, stuk 4, notities CGVS, p.7), wordt door de commissaris-generaal het volgende gemotiveerd: *“Volgens uw verklaringen vreest u bij terugkeer naar Brazilië moeilijkheden bij het vinden van werk en om zichzelf te onderhouden, en geweld (CGVS, p. 13). Wat betreft uw economische moeilijkheden, wordt vastgesteld dat u in Brazilië beschikte over een woning waarvoor u geen huur diende te betalen (CGVS, p. 3), dat u in het verleden heeft gewerkt in Brazilië en dat u ook in België werkervaring heeft opgebouwd (CGVS, p. 5-6). U verklaarde dat u zich na uw terugkeer naar Brazilië inschreef in een arbeidsbureau en slechts een paar keer naar een winkel ging om werk te vragen (CGVS, p. 8), hetgeen bezwaarlijk wil zeggen dat u al het mogelijke heeft gedaan om werk te vinden. Bovendien beschikte u over spaargeld en kreeg u financiële steun van uw moeder (CGVS, p. 8). Uit uw verklaringen kan dan ook niet blijken dat u bij terugkeer naar Brazilië in erbarmelijke omstandigheden zou moeten overleven.*

De door u ingeroepen motieven voor uw vertrek uit Brazilië zijn hoe dan ook van louter socioeconomische aard en ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Wat betreft haar vrees om op straat te worden overvallen of vermoord (notities CGVS, p. 7 en 9), wijst de commissaris-generaal op het volgende: *“Wat betreft uw vrees te worden overvallen of vermoord op straat (CGVS, p. 9), wordt vooreerst vastgesteld dat deze vrees u er klaarblijkelijk niet van weerhield om*

telkenmale terug te keren naar Brazilië. Hierop gewezen, antwoordde u dat u nooit voor lange tijd terugkeerde, maar voor maximaal twee weken of een maand. Men kan echter ook in een periode van twee weken worden overvallen, en in 2017 keerde u wel voor lange tijd terug. Hierop stelde u dat uw verzoek op economische motieven gebaseerd is en op het geweld in het dagelijkse leven (CGVS, p. 12). De overval die u verklaarde te hebben meegemaakt in 2018 (CGVS, p. 9) kan bezwaarlijk als directe vluchtaanleiding worden beschouwd, aangezien u pas in februari 2019 het land verliet en meer dan een jaar later uw verzoek om internationale bescherming indiende. Dergelijke overval – die op zich niet ressorteert onder de Vluchtelingenconventie – laat aldus niet toe een actueel risico af te leiden.”

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om bovenstaande pertinente vaststellingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. De Raad onderstreept dat het louter herhalen van haar asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Integendeel, het komt aan verzoekster toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster op voormelde wijze in gebreke blijft. Bovenstaande pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

De Raad wijst er verder nog op dat een loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft, gelet op bovenstaande vaststellingen, desbetreffend in gebreke.

Ten slotte duidt de Raad er nog op dat een negatief reisadvies voor toeristen die niet de Braziliaanse nationaliteit bezitten, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekster die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Dergelijke reisadviezen zijn *in casu* irrelevant daar ze niet slaan op de concrete situatie van de verzoeker om internationale bescherming, doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Brazilië.

2.3.4. Daar waar verzoekster verwijst naar een internetartikel *d.d.* 17 november 2020 van Het Nieuwsblad en opmerkt dat er een opvallende grote stijging is van Brazilianen die een verzoek om internationale bescherming indienen, bemerkt de Raad dat verzoekster nergens verduidelijkt wat zij hiermee precies wilt aantonen. De Raad stelt vast dat er in dit artikel op wordt gewezen dat Brazilianen vaak verkeerd geïnformeerd blijken te zijn over de asielprocedure en deze procedure aanwenden teneinde hun verblijf te regulariseren, zonder dat zij hierbij elementen aanbrengen die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Brazilië. De Raad ziet niet in hoe deze informatie van aard is de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent de door verzoekster aangehaalde asielmotieven, en waaruit blijkt dat verzoekster geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt, in een ander daglicht te stellen.

2.3.5. Waar verzoekster duidt op de situatie in Brazilië ten gevolge van de coronapandemie (bijlage 3 van het verzoekschrift) en stelt dat zij omwille hiervan niet kan terugkeren naar Brazilië, wijst de Raad erop dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is.

2.3.6. Waar verzoekster er in haar verzoekschrift nog op duidt dat haar moeder en zussen in België verblijven en dat artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet worden geschonden indien zij niet in België kan blijven, wijst de Raad erop het niet het doel is van de procedure om internationale bescherming om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe. De bevoegdheid van de Raad is *in casu* beperkt tot het beoordelen of verzoekster al dan niet aanspraak maakt op de status van vluchteling, dan wel deze van subsidiaire bescherming. In onderhavig geval is gebleken dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen dat zij aanspraak maakt op deze status. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen

verwijderingsmaatregel in. De schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.7. De Raad wijst verzoekster er verder op dat, waar zij in haar verzoekschrift aanvoert dat zij inzake de subsidiaire beschermingsstatus nooit enige argumentatie heeft kunnen naar voor brengen, verzoekster op het Commissariaat-generaal op 14 december 2020 gedurende twee uur werd gehoord met de hulp van een tolk Portugees en bijgestaan door haar advocaat. Er werd hierbij uitdrukkelijk aan verzoekster gevraagd alle redenen te vermelden waarom zij Brazilië heeft verlaten (notities CGVS, p. 7). Aan het einde van haar persoonlijk onderhoud werd haar gevraagd of er naast de reeds door haar aangehaalde redenen nog redenen zijn waarom zij niet naar Brazilië kan terugkeren (notities CGVS, p. 12). Derhalve heeft verzoekster de kans gehad haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en kan de door haar aangevoerde schending van de rechten van verdediging en het principe van behoorlijk bestuur niet worden aangenomen. Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster heeft hiertoe wel degelijk de kans gekregen tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. De Raad verwijst voor het overige naar de bespreking van de subsidiaire beschermingsstatus zoals weergegeven onder punt 2.3.9.

2.3.8. Verder is de Raad van oordeel dat de door verzoekster bijgebrachte documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

Wat betreft de door verzoekster bijgebrachte documenten – zij legde haar identiteitskaart en kieskaart neer, haar paspoort afgegeven op 28 januari 2016 en haar paspoort afgegeven op 28 augustus 2018, en een kopie van de verblijfskaart van haar moeder (administratief dossier, stuk 5, map documenten) – duidt de Raad erop dat dienaangaande in de bestreden beslissing terecht wordt geoordeeld dat deze slechts haar identiteit en die van haar moeder bevestigen, die hier niet ter discussie staan. Deze documenten doen dan ook geen afbreuk aan het voorgaande.

De bij het verzoekschrift gevoegde informatie (bijlage 3 van het verzoekschrift), werd hierboven reeds besproken (zie punt 2.3.3.2. en punt 2.3.4.).

2.3.9. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekster de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal desbetreffend als volgt: *“Verder kan verwezen worden naar artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet volgens welke aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië op grote schaal mensenrechtenschendingen plaatsvinden. Sinds het aantreden van president Jair Bolsonaro in januari 2019 is er een toename van politieel geweld en buitengerechtigde executies. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders worden getroffen door het nieuwe regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden gevisieerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer*

gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete elementen bijbrengt die voormelde vaststelling in een ander daglicht stellen.

In hoofde van verzoekster kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.3.10. Waar verzoekster aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekster neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 14 december 2020 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Portugees en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.3.11. De Raad oordeelt dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET